

Vinko Žitnik | Nocturno

Na strehi ščip čepí ko zlata čaplja,
njegov blesk tiho pada na dvorišča,
vrtove, strehe, pota in križišča.
Glej, mednje se temà utihotaplja!

Utripi srčni ko za kapljo kaplja
polzé mi v prazne ure ko v prgišča;
ljubezni hrepenenje, polno blišča,
toplote, se v temò in hlad utaplja.

Nesmisel, vem, je vsaka misel nate!
Z rokó željnó lovim puh mesečine;
z njim bi si rad ko s koščki bele vate

ustavil kri v globoki srčni rani,
pogasil ogenj divje bolečine...
Potem mi zdravje novo moč oznani! —

Pepči Marinc | Nad jezom

Nad jezom reka trudno je obstala,
na bregu breze so se pozlatile,
še niže šibke veje se sklonile —
jesen je v liste misel smrti vtkala.

Ob cesti ajda — vonjajoča morja.
Utrgal se je zlat oblak v daljini,
sedaj vesla po žametni sinjini
do svetlih mej sijočega obzorja.

Molčeča pot peljá med vinográdi.
Glej, vse je kakor v tistih davnih dneh,
proseča žalost se blesti v očeh —
kako je daleč, daleč do pomladi.

Prenizke so ti strehe naših koč,
zaman srce te v praznih urah kliče,
kot senca se mi tvoj spomin odmiče.
Zvečer se vse poti gubijo v noč.